

במדיונה

(המשך מעמוד 17)

במדינות גדולות, שבהן יש באוסף המיסטרס מיליוני טביעות-אצבעות, נעזרים כיום לשם השוואה במחשב. מערכות מחשב הן מסוככות ויקרות, ועדיין אינן מושלמות. קנת מביא גם את הפסיקה הישראלית הרלוונטית לטביעות-אצבעות ואת צורת-העבודה של המיסטרס ומעבודותיה. הוא הקריש את הספר לרבני ציב רויד קראוס, המפכ"ל של מיסטרס רתישראל, אך יש בו עניין גם לעורכי דין, לשופטים ולסתם סקרנים, הרוצים להבין את השיטה של טביעות-אצבעות.

משפט

הרוזן הנעלב

מדוע נפגע

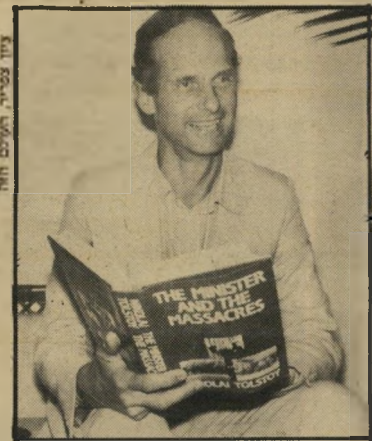
הרוזן טולסטוי

ומי התנצל לפני מי?

אילנה אלון

אם אכתוב מיכתב-מחאה לעיתונות על היחס שקיבלת מירי התובע במישפט, האם יהיה זה סוביידיצה ויש ליחו אותי לבית-הסוהר? שאלה אחת האזרחיות התמימות, שטיילפנו ברוזן ניקולאי טולסטוי כדי להביע את הזדהותם.

הרוזן גבההקומה, בעל הנימוסים המושלמים והמיטבט האוכספורדי, זכה

עד טולסטוי מחרר אני אלמד אותך

באהרה רבה מצד הצופים במישפט ג'ון דמיאניוק. כאשר הביע הרוזן את עלבונו וביקש מבית-המישפט לשמור על פניו-פלי, הם היו אורחים רבים שרצו לפייסו. הם החלו מתקשרים לבית-המלון אמריקן קולוני, שבו התאכסן, מיד עם תום ישיבת בית-הדין. מיסטרס ארתור יום, והמשיכו להתקשר עימו עד שזעז את הארץ, ביום השישי בבוקר. לא לכולם היה ברור ממה נעלב הרוזן, ומה הרגיו אותו. התברר כי היה זה פסוק ארזי של פרקליט-המדינה, יונה בלסמן, שגרם לכעסו של טולסטוי.

בלסמן אמר לרוזן, בתום יום-יחה קירות הראשון: "מחר אני אלמד אותך היסטוריה!". הרוזן, שהעיד במישפט כעד-מומחה להיסטוריה, ואשר כתב כמה ספרים מלומדים על נושא זה, נעלב עד לעימקי נשמתו ממילים אלה, וכעס מאוד על שפרקליט, שאין לו כל ידע מיקצועי בהיסטוריה, מרשה לעצמו לאמר זאת באזני העולם כולו.

כאשר בית-המישפט הביע את תיקו וותו כי הסניגור והעד יתנצלו על המילים הקשות שנאמרו בבית-הדין, פט, הגיד הרוזן את ראשו מצד לצד בשלילה. הוא לא ראה כל מקום להתיינות מצידו. כאשר שמע הרוזן כי יש מי שמפיץ את השמועה שהוא התנצל לפני פרקליט-המדינה, גאה לבטן שנית: "אני ככל לא התנצלת לפני, ולא היה לי על מה להתנצל. להיפך, מר בלסמן הוא שניגש אלי והתנצל, ואני הסכמתי לקבל חלקית את התנצלותו". העולם הזה 2619

האם ניהלה

הסטודנטית

לתיאטרון בת

ה־25 בית-בושת

במסווה של

מכון עיסוי?

הבחור הזה בא באותו בוקר. קודם במכון ברחוב ישראלים, והוא היה בא לשם ומבטק מהבחורות שיעשו לו כל מיני דברים מגונים, שאני לא רוצה לדבר עליהם, אמרה אילנה שבתאי, הנאשמת בניהול בית-בושת במסווה של מכון למסאז'ים, וכן בסרסרות לזנות.

העדות העיקרית נגד אילנה היא של אנרי אשר (64), פקיד-בנק, נשוי ואב לילדים. בעיקבות תלונות שהגיעו למיטרה, נערך מעקב אחרי מכון הבריאות-המסאז'ים שבניהולה של הנאשמת, ברחוב בריכוכבא 40.

באותו בוקר יצא מהמכון רק לקוח אחד, פקיד-הבנק הקשיש. המיטרה חקרה ושאלה אותו מה קרה לו במכון המסאז'ים. הוא התבייש תחילה, וסיפר כי הוא בעלי-מישפתה והעניין אינו נעים לו. אבל אחרי-כך הודה כי הגיע בראשונה בחייו למכון-מסאז'ים, ושם, להפתעתו, זכה בהרפייה ביד מהמעסה הצעירה, שלבשה טוורר ארום.

המיטרה החזירה את הלקוח למ-כון, ושם הצביע על אילנה שבתאי

לגעת באברי-המין של הלקוחות. את המסאז' היה צריך לעשות כאשר הלקוח לבוש בתחתונים, או כאשר איבריו מכוסים במגבת. החוזה ציין כי בחורה שתנגח אחרת עלולה להיתבע לדין בידי בעלת-המכון, ולפצות אותה עבור כל נזק שייגרם למכון ולשמו הטוב. העובדות חתמו על החוזה. אילנה השקיעה את כל הסכונותיה, 5000 דולר, בקניית ציוד וכסכירת דירה ברחוב בריכוכבא. כאשר חתמה על חוזה-השכירות של הדירה עם בעל-הבית, אורי הגין, בנו של השופט המחוזי עקיבא אריה הגין, דאג בעל-הבית שהמכון שייפתח בדירתו יהיה מכון-בריאות מהוגן וחוקי. אילנה הבטיחה לו כי כך אומנם יהיה.

אלף לילה

ולילה

למרות שהמכון היה ממוקם במרכז תל-אביב, סמוך לכיכר דינגוף, לא היתה עבודה רבה. כדי להגדיל את הכנסות-המכון החליטה אילנה לפרסם מודעות נועזות יותר בעיתונות. המודעה הראשונה שפירסמה — "מסאז' ברמה, בר-כוכבא 40" — לא משכה הרבה לקוחות. או החלו להתפרסם מודעות מודעות שאמרו: "תענוגות מידיים משחררים, גם בשישי-שבת, חרש ולוהט". השופט ארמונד לוי העיר כי נוסח המודעות מזכיר לו את אלף לילה ולילה.

כאשר גם הצעת התענוגות הללו לא משכה לקוחות, נערכה שיחה בין אילנה והבנות שעברו אצלה. אילנה הציעה שהבנות תעשנה מסאז' יותר מגרה, ושתייהנה יותר נחמדות ללקוחות.

שיחה זו נכחנה היטב בבית-הדין. פט. למה התכוונת כאשר ביקשת

בעדינות, וללא לחץ. מסאז' כזה הוא בעצם חצי ליטוף.

הוא היה בקיא בעניינים ואמר מייד שהוא רוצה מסאז' עדין. במסאז' כזה קורה שגברים מבוגרים נתקפים ריגוש מיני, אבל אצלו לא ראיתי בכלל זיקפה.

אבל הוא לא הסתפק במסאז', והתחיל לבקש כל מיני בקשות. הוא רצה שניפגש במקום אחר, והציע לי

הצעות מגונות. רחיתי אותו שוב ושוב. אבל הוא היה נודניק, וראיתי שהוא לא מתכוון להסתפק בתשובה-שליילית. אז הפכתי יותר תוקפנית ופחות נחמדה, וכמעט גירשתי אותו. עמדתי עלי-כך שישלם לי את ה-25 השקלים עבור המסאז' שקיבל. הוא לא רצה לשלם, אבל בסוף שילם והלך לדרכו.

"אחרי כמה דקות חזר יחד עם אנשים שלא היכרתי, והצביע עליי. בהתחלה בכלל לא הבנתי מדוע הוא מצביע עליי, זה התברר לי רק אחרי כך. אני חושבת שכאשר יצא מהמכון היה כועס וזועף על היחס שלי אליו.

"היכרתי אותו כשעבדתי במכון 'ישראלים', והוא היה מבקש מבחורות שיעשו לו דברים מגונים, שאני לא רוצה לדבר עליהם."

וכאשר נתקל מייד בשוטרים, שחקרו אותו, החליט להעניש אותי. וסיפר מה שסיפר."

איפה אסור

לגעת

מהלך המישפט העידה אחת העובדות של אילנה, שהיא נהגה לעיתים לתת ללקוחות הרפייה, אבל עשתה זאת ללא ידיעתה של בעלת-המכון, ולא התחלקה איתה מעולם בכספים שקיבלה עבור הרפייה. אף אחת מהנשים שעברו במכון לא הייתה מעסה מיקצועית. כחודש

במכון, מדוע החליט העד אשר, פקיד הבנק, להעליל על בעלת-המכון? שאל הסניגור, ואילנה היתה מוכנה בתשובתה.

היכרתי אותו מהמכון הקודם שם עבדתי. הוא היה נוהג לבקש מהבנות כל מיני דברים מגונים. כאשר בא אלי באותו בוקר, שאלתי אותו אם היה נוהג לבקר במכון ברחוב ישראלים. כאשר התחלתי את העיסוי שאלתי איה מסאז' הוא מעדיף, כי יש שני סוגי מסאז', שניהם חוקיים. אחד זה מסאז' רגיל, כדי להשרר שרירים, והוא נעשה תוך הפעלת לחץ וכוח של המעסה. המסאז' השני הוא עדין, שנעשה

נאשמת שבתאי (מימין) ומסגיטית מונק (רק עד המישפט)

הראשון שכרה אילנה את שרותיו של יוסי חטאב, שלמד עיסוי בצרפת, והוא נהג ללמד את הנשים ולהראות להן כיצד צריך לעבוד. אבל הוא עזב אחרי שבועיים, והנשים המשיכו לעבוד על-פי הידע שרכשו. השופט לוי נשמע מודאג מאוד מחוסר-הידע של הנשים, שהתיימרו לעשות מסאז' לאנשים הסובלים ממיחושים שונים, ללא כל ידע מיקצועי. הרי יתכן שהייתן מוזקות

מסאז' עדין

מאוד לאדם הסובל מבעיות של עמוד-השדרה, למשל? אמר לנאשמת. אבל היא הסבירה כי ידעה שאסור לגעת האדם היה המיפשה. גם באברי-המין אסור היה לגעת.

אחת מעובדות-המכון, הרס מונק, העידה גם היא שמעולם לא עשו במכון הרפיות.

התובעת, ליאורה גלאט-ברקוביץ, אמרה בסיומיה כי אין זה מתקבל על הדעת שאילנה הצליחה לאסוף 5000 דולר לפתיחת מכון משלה מעבודת-עיסוי טהורה, ששכרה הוא 30 שקלים ליום. מכאן ביקשה התובעת להסיק כי כבר במכון הקודם, שבו עבדה אילנה כשכירה, נהגה לתת הרפיות. התובעת לא היתה כל סיבה להעליל על הנאשמת, בעיקר מכיוון שהוא בעל-מישפתה, והיה לו קשה מאוד לחשוף את עצמו. אילו רצה לצאת מכל העניין היה רק צריך לומר שקיבל במכון עיסוי, רגיל ללא הרפייה. אבל הוא בחר לומר את האמת, וזיהה את אילנה כמי שבצעמה עשתה לו את העיסוי המיני.

הסניגור הרגיש את החווה, שבעלת-המכון הכינה עבור העובדות, שבו נדרשו לשמור על החוק והמוסר. הוא טען גם כי היהו שעשה ערה-התביעה לאילנה נעשה אך ורק על פי צבע הסוודר האדום, ולכן אינו זיהוי של ממש. אבל אף אם צודק העד, ואמנם פגע אחת בלבד נעשתה הרפייה מינית במכון אין זה הופך את המקום לבית-בושת, ואילנה מעולם לא סירסרה לזנות ולא קיבלה חלק מהאתן מבחורות אחרות. השבוע הורשעה אילנה שבתאי.